

ОТШЕЛНИК МЕТОД

СЪДЪРЖАНИЕ

1. УЧЕНИЕ ЗА РЕАЛНОТО

1.0. Въведение.....	7
1.1. Умножаване.....	17
1.2. Теория на Петте планини.....	23

2. УЧЕНИК

2.0. Въведение.....	27
2.1. Занимаващият се.....	31
2.2. Практикуващият.....	37
2.3. Ученикът.....	43

3. ЦИКЛИ НА РАЗВИТИЕ

3.0. Въведение.....	53
3.1. Цикли на развитие.....	57
3.2. Персонална идентификация.....	71

4. ТЯЛО

4.0. Въведение.....	87
4.1. Трите цикъла.....	93
4.2. Тяло.....	97
4.3. Енергия.....	125
4.4. Дух.....	135

5. МЯРА

5.0. Въведение.....	143
5.1. Пространство.....	147
5.2. Мяра.....	151

6. МЕТОД

6.0. Въведение.....	157
6.1. Теория и практика.....	161
6.2. Метод.....	171
6.3. Пет подхода при обучаването.....	181
6.4. Схема на метода.....	187
6.5. Методът за пречистване на костния мозък или Методът на истинното напълване.....	197
6.6. Методът за укрепване на Единното или съхраняване на Единното.....	215
6.7. Методът за укрепване на свързващото тяло или Методът на синхронизацията.....	225
6.8. Методът „Небесни писмена“ или изкуството за развиване на концентрация.....	247
6.9. Методът на Нефритения император или Методът на кристализацията.....	259

7. ХРАНЕНЕ

7.0. Въведение.....	291
7.1. Хранене.....	295

8. ЛАБОРАТОРИЯ ЗА РАЗВИТИЕ

8.0. Въведение.....	305
8.1. Учението като сакрална геометрия.....	307
8.2. Учение.....	315
8.3. Грешките на занимаващия се.....	332
8.4. Практикуващият – разлика между първо и второ ниво.....	343

9. УЧИТЕЛ

9.0. Въведение.....	351
9.1. Учител.....	353
9.2. Учител и ученик.....	371

10. ТОЧКА НА НЕОБРАТИМОСТ

10.0. Въведение.....	391
10.1. Точка на необратимост.....	393

ПРОЛОГ

Тази книга е предназначена за разбиращи и търсещи хора. В нея се опитам да изложя основите на грамотното развитие на човека и да покажа какво представлява развитието изобщо.

В различните времена и епохи са съществували и знаещи, и незнаещи хора, но никога не е имало такова множество, което да пречи на хората да се развиват, каквото има днес. Такива са днешните условия, човек е загубил истинското си дишане и затова е принуден да живее, опирайки се на различни лъжовни начини. При това е принуден да ги защитава и да ги обявява за единствените верни начини.

Когато изгубим способността да използваме съзнанието си, се лишаваме от своите свойства и способности и просто следваме нерегулируеми процеси, които определят човека като функционална единица. В този случай определението „човек“ ни подхожда само отчасти. Такъв човек не може да търси и да се стреми, което всъщност означава, че той не може да се нарича човек. Затова тази книга е предназначена за онези, които все още могат да четат и слушат, чиито очи не са замъглени и чиито уши не са запушени.

Това е книга за изкуството да се култивира животът, в основата ѝ лежи моят 30-годишен преподавателски опит, осъществен по цял свят. Методът е това, което ми позволи да участвам в реалното израстване, в развитието, а не просто безмозъчно да приемам една или друга система, просто защото пътят ми се е пресякъл с нейния. Методът е това, което ми позволи да структурирам знанието, така че да разбера как да премина през вратата. Методът е онова, което ми помогна да спирам, да се връщам и да започвам всичко отначало. Методът е това, което ми позволи да контролирам собственото си „аз“, собственото си его.

И днес, когато човечеството е загубило ритъма и тоналността на човешките отношения, когато не разбира същността на различните действия, а просто се крие зад различни названия, когато „ванилността“ на съществуването, леността и отвлечеността на съзнанието са изместили разумните и удовлетворяващи човешкото начало действия, единственото спасение за човека се крие в познаването на Метода.

Днес, когато човек вече не разбира разликата между емоциите и чувствата, когато реагирането ни е лишило от възможността дори да се замислим за това, че реагираме, си струва да зададем въпроса, може ли да съществува изобщо човешкото начало! Когато децата в училищата биват зомбирани със знания, вместо да ги обучават, когато липсва разбиране и на ритъма на обучение, и на възможностите на отделните ученици, е важно да се попречи на унищожаването на личността и уникалността ѝ още в началото на нейното формиране.

Затова смятам (и дори съм убеден), че тази книга ще бъде за много хора полезен източник по пътя към овладяването на изкуството на познанието, тя ще успее да ги опази от ненужните и необмислени действия и ще ги научи да поставят, а може би дори и да разрешават въпросите, които са поставили пред себе си.

1. УЧЕНИЕ ЗА РЕАЛНОТО

1.0.
ВЪВЕДЕНИЕ

Учението за реалното се родило на планината Кунлун – това ми разказа Нямащия име. След дълги странствания, които започнаха като движение без посока и постепенно придобиха последователност, знанията започнаха да улягат и да се подреждат. Всъщност превърнаха се в знания. Защото докато не ги разпределиш и не им намериш място, те си остават просто информация. Така Нямащия име доби в съзнанието ми името Костенурката. С него аз се движех навсякъде бавно и колкото и да е чудно, сякаш винаги стигахме навреме. Чудесно нещо е да стигаш винаги навреме! Както и всъщност да получаваш знание навреме.

– Ако искаш да познаеш истината, трябва най-напред да опознаеш планината, а първа трябва да бъде планината Джуншан – отвлеche ме от собствените ми мисли Нямащия име. – Тази планина е израснала от Единното. Единното е това, което има пет условия. Тези пет условия всъщност определят изкуството на развитието. Те са мярата на знанието.

НЕ Е ВАЖНО ДАЛИ ВЪРВИШ БЪРЗО ИЛИ БАВНО, ДАЛИ СЕ ТРУДИШ УСИЛЕНО ИЛИ НЕ, ВАЖНО Е ДАЛИ РАЗБИРАШ МЯРАТА, ВЪРХУ КОЯТО РАБОТИШ.

Мярата на знанието е сплав, съставена от петте мери на познанието, които хората наричат „елементи“. Всяка истинска планина, т.е. планина, на която можеш да достигнеш безсмъртието, има пет мери на усилията. Тези усилия завъртат енергията в цялата ѝ форма. Съвършена е тази форма, която има пет мери на усилията, което означава, че колелото на алхимията се е завъртало.

Заради клоните, които ме удряха през лицето, и хлъзгавата планинска пътека изостанах от Нямащия име и вече не чувах какво говори. След трийсетина минути стигнах до една пещера, пред която Нямащия име бе седнал да ме изчака. Приседнах до него.

– Погледни – посочи той проход, който приличаше на вход на клисура или може би пещера. – Това е Лазурната зала. Такава има и на Острова на безсмъртните. Това е залата на безсмъртния Ли Тъгуай.

Осмислянето на думите му бе извън задачите ми, а и отвъд способностите ми. Тук трябва да спомена, че се намирах в едно променено състояние на съзнанието, което бях постигнал чрез подготовката за посещаването на тази планина.

– Посещаването на тази планина е задължително за школата на Абсолютната истина. А тази зала – Нямащия име посочи пещерата – е залата на Ли Тъгуай. Посещавали са я много велики даоси като Луи Дунбин и Гъ Хун.

Тази планина е изградена от яспис и нефрит. Яспис и нефрит наричат още писанията, които се съхраняват тук. Писанията обаче няма да ти дадат нищо, докато не разбереш реалното. Реалното е Единното. Единното е задължително условие за активиране на процесите. Впрочем реалното си има свое учение, а учението има условия. Тези условия са скрити в планината Лунхушан, където се е формирало понятието за мярата, предшествано от понятието за следването на времето, или следването на ритъма. Нещо като самоусъвършенстване, при което всеки се учел да направлява процесите в съгласие със собствената си природа.

Самоусъвършенстването винаги се е основавало на изпълването и събирането на еликсира в средното и долното поле на тялото, което се съчетавало с къпане и затопляне чрез пări на горното поле на тялото. Тоест то предполага лично участие в процеса, при което отчитаме небесната воля, но следваме, така да се каже, правилото на Човека. Ако следваме правилото на Небето, този Метод няма непременно да доведе до успешно култивиране. Нефритеният еликсир и Златният огън няма да могат да се превърнат в Жълтото и Бялото, т.е. няма да може да се създаде допълнителната есенция за пречистване и подхранване.

Днес най-трудно се постига именно пречистването с Червено вино и подхранването с Нефритен нектар. С други думи, въпросът е как да контролираме кръвта, която крие Златният огън (по-съвършения тип енергия, който се нарича още *дзин*), и как да се научим да приемаме небесната есенция, която представлява Небесният еликсир. Очевидно без човешко усилие, няма да можем да познаем веществото с особен аромат. Ако не се пречистим, няма да можем да употребяваме правилно не само еликсира, но дори водата.

Защото можем да приемаме правилната храна, но трябва да можем да управляваме енергията ѝ, а не да мислим, че щом се храним правилно, с това се приключва всичко. Всяка техника става правилна само ако човек умее да управлява енергията ѝ. Това че следват заветите, не означава, че сте овладели изкуството да управлявате.

Можете например да престанете да се занимавате със секс, но ако ви липсва необходимата сила на съзнанието, как ще успеете да извлечете енергията от семето?

Можете да се занимавате с медитация, но да не разбирате петте основи на положението.

Можете да се занимавате с разтягане, но да не разбирате какво представлява сухожилието, а това ще разруши допълнително единството в тялото.

Можете да се занимавате с пречистване на костния мозък, но да не владееете изкуството на възвратността.

ЧОВЕК НЕ БИВА ДА ПРАКТИКУВА НЕГРАМОТНО!

Трябва да разбира целостта, целостта на пътя, а не да измисля наименования и да повтаря обозначения, без да разбира същността им. Целостта е всъщност да получиш среброто. То се получава от живака, а живакът се получава от вискозитета. Вискозитета се получава от петте метала, а петте метала – от петте пàри, а петте пàри се получават от енергиите на петте органа.

Едва след като постигнем вискозитета, всъщност започваме да изразяваме, а не просто да изявяваме Единното. Това е вече много, то е същевременно и началото на пътя, тъй като вискозитетът укрепва мярата. Тоест живачното тяло укрепва мярата, която символизира появата на Тигъра, или Жълтия филиз на Ин. Някои майстори наричат тази мяра също *Мярата Ин*. За да получим Мярата Ян, или Жълтия филиз Ян, трябва да пуснем небесната есенция в олово. По този начин ще получим есенцията, проявление на есенцията на Ниуан-гун (централния Дворец на мозъка), и ще можем да я сложим в Съкровената пещера. Ако пазим есенцията там в продължение на девет месеца, ще получим златното хапче. По-просто казано, когато говорим за „двете мери“, имаме предвид мярата на съда, в който се вари еликсирът, и мярата на симетрията, която разпределя този еликсир. Без мярата на Жълтия филиз Ин и Ян няма как да получим червения цинобър, т.е. не можем да смесваме.

Червеният цинобър е смесен извлек от петте метала. Защо червен? Защото за смазка му служи кръвта.

Макар получаването на извлека да се осъществява благодарение на небесната есенция, която прониква в пещерата с есенцията Ниуан-гун, то зависи от мярата на цинобърното поле.

Когато съзнанието си пробива път през долното цинобърно поле, се казва, че е налична мярата на трите полета. Мярата на средното цинобърно поле съхранява усилието, способно да съедини долното поле с горното и обратно.

Можем да получим цинобърното семе единствено ако познаваме мярата на цинобъра. Всъщност самият цинобър представлява мяра. Когато става дума за цинобъра, хората започват да се ровят в различни таблици и да повтарят разни названия, без да разбират, че това е чисто и просто мяра на сцеплението. Затова когато говорим за първичното условие за получаване на цинобъра, имаме предвид една от петте мери на усилията.

Когато всички пет мери се съберат, получаваме шестата мяра, което всъщност представлява истинският цинобър. Защо говорим за истински ци-

нобър и някакъв друг? След като получим семето, можем да започнем да го подхранваме, а и да започнем да се подхранваме чрез него. Защо ни е да го подхранваме? За да постигнем кристализация, след което процесът преминава във фаза на безкрайност. Защо ни трябва да се подхранваме чрез него? За да заменим съществуващото тяло.

Какво подхранва цинобърното семе? Семето на първичната геометрия, извлекът от костен мозък, първичното дишане, кръвните телца, шестичната система, пастата от структурата на сърцето, фината есенция на черния дроб и мярата на бъбреците. И всичко това се удържа от съзнанието чрез Мудрата на Единния център.

Подхранвайки семето, получаваме еликсира, от който се прави хапчето. Но за да получим хапчето, трябва да приемаме цинобърен разтвор и с него да подхранваме тялото. Така ще получим одушевен цинобър – цинобър, който ще може не само да създаде хапчето, но и да изгради в нас една нова субстанция.

Създаването на хапчето, разбира се, променя и значението на цинобъра. Хапчето означава, че е създаден свършеният геометричен модел на свършеното тяло, то е мярата на усилието от по-висш порядък, което има друга честотност, способна да усъвършенства цялата геометрия на тялото. Промяната на цялата геометрия на тялото след създаването на хапчето всъщност представлява създаване на кристалния цинобър, т.е. не на условния цинобър, при който липсва мярата, а на един реален кристален модел.

От този момент насетне започва истинската дестилация и ние постепенно започваме да се отдалечаваме от смъртната си същност. С други думи едва след постигането на четвъртото състояние на цинобъра започва реалната трансформация, която може да промени честотата пет пъти, а това, от своя страна, води до пълното разтваряне на тялото.

Четвъртото състояние на цинобъра, или четвъртата мяра на цинобъра, наричана още четвъртата дестилация на цинобъра, ни подготвя за освобождаването ни от най-главното – от статуса, който сме имали от раждането си. Затова тук сме изправени пред следния избор: можем да запазим статуса си или да се освободим от него, като във втория случай хапчето създава безсмъртния зародиш. След това той започва да расте, съществуващото тяло бива напълно заменено, то кристализира и се трансформира.

За да познаем Метода днес, най-добре е да започнем с получаването на шестте еликсира – еликсира на лакътната става, еликсира на ставата на китката, еликсира на раменната ставата, еликсира на ставата на стъпалото, еликсира на колянната става и еликсира на бедрената става. Защо? Защото еликсирът също има своя мяра.

Тук Нямащия име започна да рови в джоба си. Зад гърба му се чу шум. Той се изправи рязко (което правеше много рядко) и хвърли нещо кръгло по посока на шума. След това спокойно седна на мястото си с особено удовлетворено изражение и продължи:

— До момента на създаването на науката за управление на хората обществото разчитало на върховните мъдреци. Хората съчинили условия за едни и не давали шанс на други, като така измислили устоите. Това засегнало и знанието, тъй като учителят и майсторът престанали да се ръководят от законите и да следват образците, а започнали да подчиняват хората и да измислят за тях упражненията. Във времената, когато хората общували със силите и боговете, не им било нужно да измислят нищо, защото могли просто да следват това, което днес се разбира като истинни знания.

Днес хората общуват един с друг, като говорят много за принципи и закони, но съвсем не отчитат принципите на Пренаталното небе и Постнаталния опит, т.е. причините и следствията.

**ДОРИ ДА ИЗПОЛЗВАШ
ПРАВИЛНИТЕ ИНСТРУМЕНТИ,
АКО НЕ СИ В ПРАВИЛНОТО ЧЕСТОТНО
СЪСТОЯНИЕ, КАК МОЖЕШ ДА
РЕАЛИЗИРАШ ЗАДАЧАТА СИ?**

Освен това тя трябва да бъде осъзната, преди да може да бъде реализирана. Всяко реализиране представлява комбиниране. Практиката е лаборатория, а не линейно възплъщаване на дадено нещо. Хората се впускат да правят нещо, разчитайки на това, което самите те вярват, че са разбрали, като същевременно не проумяват в какво всъщност се състои самото това разбиране. А то се състои именно в способността или неспособността да правиш нещо.

Така хората престанали да се опират на пространството и започнали да се опират на упражнението и формата, като така са се превърнали в заложници. Човек трябва да се опира на съзнанието си. А ако то не разбира нищо, тогава трябва да го подготвим, да го научим да разбира.

Във всеки друг момент да чуя на подобни думи от Нямащия име би било повече от странно за мен: той ми се струваше по-скоро див, съвсем необразован. А говореше за съзнанието с такава почит. Но тогава усещах с ума си някаква сила в казаното.

– Практиката е изкуство на култивирането чрез постигане на знание за петте реколти, а не повтаряне на никакви последователности и фрази.

Трябва да имаш съд, за да можеш да събираш нещо в него. Някои хора обаче, вместо да задълбочават знанията си, просто защитават неверието, което вече са развили.

Как може човек да познае Единното без Метода или без Единното да познае противоположностите? Как може без тях да разбере обема и без обема да разбере направлението? Как може без направлението да познае петте усилия, а без усилията да разбере въртенето? Как да разбере без въртенето ритъма, а без ритъма да развие осемте сили? И как без осемте сили да се прехвърли на другия бряг на реката?

Единното може да се появи единствено във форма, а за да се построи тази форма, е необходим Метод. Първо трябва да се събере разделеното и едва след това може да се създаде Единното, и това Единно да се развива. Хората развиват разделеното, без дори да разбират в какво е същността на това разделено.

Как можеш да отглеждаш онова, което не бива да се развива, онова, което трябва да отмре? Как можеш да развиваш *ци*, без да разбираш *дзин*? Как можеш да говориш за енергията, без да разбираш същността ѝ? Как можеш да работиш с енергията, без да имаш необходимите инструменти? Така само ускоряваш процеса на стареене. Човек може да работи единствено върху онова, което би могло да расте, защото в противен случай работи с нещо вече израснало. Да расте може само семето, но семето трябва да се създаде, а това е именно и Единното. Методът всъщност е учение за Единното. Учението за ръста е вече учение за знанието. За Метода не са необходими знания, за него са необходими инструменти. За какво са му знания на онзи, който все още не може да използва тялото си, енергията и съзнанието си?

ЗА НЕПОДГОТВЕНОТО СЪЗНАНИЕ ВСЯКО ЗНАНИЕ Е ИНФОРМАЦИЯ.

Това, че човек казва „Аз зная“, не само, че не го приближава до знанието, а напротив – отдалечава го още повече. Как може човек, подчинен на Земята, да говори за Небето? Това са ненужни глупости.

Ако не сме превърнали в единно цяло всички части, няма как да създадем нещо ново. Методът е да сведеш всичко до едно, затова той не може да бъде неверен. Той не може да бъде лош или добър, тъй като се ръководи от една-единствена задача – да превърне онзи, който търси познанието, в една цялост. Методът е необходим за построяването на *едното*. Ако го няма едното, няма да го има и другото. Затова когато ви казват, че Методът ви е неверен, това означава, че не разбирате какво представлява Методът. Методът не може да съществува без ориентир, а негов ориентир може да бъде само това, което е едно.

Започнах да потъвам. Около мен започнаха да се появяват някакви сенки или може би хора. Нямащия име започна да ми изглежда като оратор, който вещае цялата Вселена. Усещах, че се къпя във вибрациите му, и всяка дума се превърна за мен в нещо по-важно от обяснение на нещо.

„Добре – ще кажете вие, – ти можеш да плуваш в усещанията си, а ние как да развием едното? Нима за това не е необходим Метод?“ Не, не е необходимо, необходимо е само това едно. Тъй като това едно е вече знание, а метода вие вече сте го усвоили. За едното са нужни знания. Едното е опората и следващото, което ви е необходимо, е да използвате инструментите на Метода, за да започнете да се движите по пътя.

КОЙТО Е ПОЗНАЛ МЕТОДА Е СЪЗДАЛ ЦЯЛОТО, КОЕТО ЗНАЧИ, ЧЕ Е СЪПЬЛ НА ПЪТЯ.

Когато някой измисли нещо или нарече Метод нещо, което всъщност не е Метод, това не е негов проблем, а проблем на онези, които го слушат.

Добре, лъжовното потвърждение, в което е трудно да се ориентираш, е едно нещо, а съвсем друго – ако някой например е овладял изкуството на полета или на преминаването през стени. Не е ли това достатъчно, за да го слуша човек? Първо – да слуша може само този, който е познал Метода, т.е. онзи, който е получил Единното. Тогава той може не само да слуша, но и да чува (и може да решава дали човекът, който минава през стени, владее Метода, или не).

Ще кажете: „А нима човек може да постигне това, без да е познал Метода?“ В изкуството на Пътя преминаването през стени не е върхът, то е един от видовете майсторства, които могат да се овладеят технически, човек може да се роди с необходимите високочестотни условия и т.н. И ако човек преминава през стени, това все още не означава, че той може да овладее изкуството на храненето със слюнка.

Ще кажете: „За какво ми е да се храня със слюнка, ако притежавам подобно майсторство?“ Но майсторството е като занаята, то не може да се смята за върха. Освен това не всяко майсторство може да осигури на човека въз-

можността да се развива нататък, тъй като става дума за не просто изработен, а за затвърден опит.

Освен това създаването на едното е съвършеното майсторство, а не просто майсторство. Какво е особеното в него? Способността да се развива това майсторство, тъй като то има не само опора за тялото, енергията и съзнанието, но и ориентир. Умението да се преминава през стени представлява прилагане на майсторство или на вродени възможности. То е важно най-вече за този, който преминава през стени, а не за този, който го следва.

ЗА ТОЗИ, КОЙТО СЛЕДВА, ВАЖЕН Е МЕТОДЪТ, А НЕ ПОВТАРЯНЕТО НА ЧУЖДИ ВЪЗМОЖНОСТИ.

„Но как така? – ще кажете вие. – Великото си няма форма, а вие запращате Егото там? То няма име, а вие го обозначавате?“ Ами, първо, Великото е вече име и то трябва да се намира някъде. Второ, това е въпрос, който засяга знанието. И трето, формата е необходима за получаването и съхраняването на Единното, както и за развиването му. А тъй като няма граница за развиването, то не може да има и форма. Освен това, когато говорим с такива фрази, всъщност говорим за знание, докато тук става дума за Метода.

Методът не е знание, той е условие за получаване на знания. И ако човек не разбира това, той не може никога да стигне до Метода. А тези, които не са стигнали до Метода, не могат да получат Единното, и тези, които не са получили Единното, не могат да получат знание.

1.1.

УМНОЖАВАНЕ

Следвах пътя към гарата. Посещението ми в Китай се проточи, или поне така ми се струваше. Не може да се каже, че бях прекарал дълго време тук, бе изминало малко повече от седмица, но бях натрупал толкова стрес от Поднебесното пространство, колкото за месеци път.

Миризмата, която дрехата ми излъчваше (и аз заедно с нея), вече не ми правеше впечатление. И ако не бяха странните погледи на китайците, вероятно щях да забравя, че и аз, и всичко върху мене вероятно отдавна се нуждаехме не просто от измиване, а от дезинфекция. Същинско съновидение, а не нещо, което можеш да помислиш за част от истинския свят.

— Гледайте си работата, дивящи се хора! — отвърнах наум на поредната китаеподобна фигура, загледала се в мен. — До неотдавна бях в компанията на свински трупове, с които се носехме по вълните на бялата река. А преди това водих сложна вътрешна борба... Именно тази борба ни кара да се движим нанякъде, да търсим нещо. Външната борба не може да съществува без вътрешната, тя е просто ка-

муфлаж, без вътрешната борба няма нито живот, нито образование... нито любов, нито реверанси.

Стоп, стоп! – хванах се аз за главата. – Нещо става с мен! Върнах се десет години назад, сякаш съм се пренесъл в някакво паралелно състояние. Започнах да търкам очи в опит да осъзная дали сънувам, или съм буден. И къде е Нямащия име?

Не може да има учене без усилие, защото това би било просто пребиваване. Следа! Дори следата, твърди Ле Дзъ, може да доведе до непорочно зачатие. Стъпки, още стъпки ... Прехвърлих раницата на дясното си рамо и погледнах назад да видя дали моите износени даоистки сандали оставят следи. Ето, сега ще стъпя и нещо ще се роди от стъпката ми. А между другото, крачката е всъщност мяра. Ето, Юи спрял големия поток, но на никого не му пука за това и в същото време всички порядъчни хора са чували за стъпката му. Стъпката на Юи според умните книжки е крачка в безвременното пространство. Според умните книжки, написани от невежи. Парадокс!

Мярата, мярата! – пулсираше в мозъка ми. Толкова много пъти подхващах този въпрос и той всеки път незнайно защо ми се изплъзваше. – Мярата на петте планини, петте крини ориз, петте наставления... Изброявах всичко, което бе по пет. И това ме възпламени. От време на време пропадах. Мярата! Стъпката на Юи! Мозъкът ми се бореше с нещо или с някого. Пропадах във вчерашния ден и гонех утрешния.

Започнах да си спомням различни неща от Лао Дзъ, Ле Дзъ, Джуандзъ – тези вътрешни революционери, породили образността, запазила изработеното от тях усилие. За мен тези велики бездомници ще останат непонятни като цяло до сетния ми ден. Сякаш не знаят нищо или знаят всичко... Защо им е да мътят така умовете на хората?

Между другото, те са живели в друг ритъм и друго пространство. Макар че по природа са били надарени със свръхсъзнание. Но ако това е така, то тогава кой изобщо може да ги чете и разбира? „Само негрите!“ – гордо отвърна моят мозък.

Едни, надарени със свръхсъзнание, са изrekli нещо, други хора с електорално съзнание са го обяснили и трети, безсъзнателни, са го коментирали. Не, не може да е така! Те са наричали например „Небе“ извънвременното пространство, а „Земя“ – временното. А ние какво разбираме? Кажете например какво разбираш ти като ти кажат „небе“? Ами нищо! Ти дори не включваш, че е понятие! При теб то просто липсва!

Така излиза, че съществува една сбирщина от твари и сред тях – малка групичка разсъждаващи, които гледат към небето. Много малка! Наистина

малка и освен това тази шепа хора трябва да се възпитава. Не, тя трябва да се умножава! Изобщо ако има някъде да се върви, действай!

Ако има умножение, то трябва да се движи. А движението е път към свободата, който минава през естествеността. Как може да се разбере естествеността без движението? Движението има своя ос, която дели всичко на две. А щом го дели на две, значи го дели наравно, а щом го дели наравно, то тогава има хармония. А щом има хармония, тогава има и естественост. Това обаче може да се случи и без собственото ни участие. А ако се случва без нашето участие, тогава естествеността остава, а ние – не, т.е. за нас това е една смъртна естественост или естественост без умножаване.

Следователно времевата естественост е за нас крайна. Трябва да познаваме временната естественост, за да не се изтощи или унищожи тя или пък ние. Но за тази цял тя трябва да бъде някъде затворена. Но какво да направим – да тичаме в кръг около нея, за да не ѝ позволим да ни избяга ли? Или да излезем извън законите на крайното съществуване? Ние живеем в пространство, в което няма кой знае колко много дълбочинни нива. А колко дълбини трябва да има? Девет? Дванадесет?

Замислих се за задълбочаването и идеята ми се стори занимателна. – А защо от хората се иска да подават декларации за доходите си? – рязко превключи мозъкът ми от задълбочаване към възмущение. – Защо не подават декларации за образованост? От типа: Прочетох Илф и Петров за последната година. Три пъти!

Как може човек да възприема нови знания и още повече да разбира дали са истинни? Къде да намери необходимия инструмент на обективност и единство? Не може да се излезе на демонстрация срещу тъпотата!

Ето, излез от обичайната си стъпка! Излез от усещането за движението, скъпи мой! Защо са ти крака, които не чувстват движението? Съвпадение? А разбираш ли с какво трябва да съгласуваш усилието, волята? Не трябва ли? Не е необходимо за онези, които се вълнуват от това, на кои гробища ще ги погребат. Аз обаче не искам да бъда част от явлението. Нека явлението бъде част от мен. Защото тук важно е да не развиеш зависимост спрямо част от цялото.

Частта от цялото няма тази дълбочина като самото цяло. Всяка част е начало на нещо. Хората цял живот уж правят нещо, а всъщност правят само част от нещо, така да се каже, частица от цялото. Ако искаш смъртна естественост, то тогава можеш просто да се развличаш с пространството, но ако търсиш безсмъртна естественост, трябва да го опознаеш. Да използваш мярата. А каква е мярата на знанието? От това указание човек не може да се отклони. Мярата за знанието е Методът.

